

ROZSUDEK SOUDU (pátého senátu)
30. června 2005*

Ve věci T-347/03,

Eugénio Branco, L^{da}, se sídlem v Lisabonu (Portugalsko), zastoupená
B. Belchiorem, advokátem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené původně A. Alves Vieira
a A. Weimarem, poté P. Andradem a A. Weimarem, jako zmocněnci, s adresou
pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

* Jednací jazyk: portugalština.

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise K(2002) 3455 ze dne 23. října 2002 o snížení finanční pomoci z Evropského sociálního fondu, která je předmětem spisu č. 870302 P3,

SOD PRVNÍHO STUPNĚ EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (pátý senát),

ve složení M. Vilaras, předseda, F. Dehousse a D. Šváby, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: H. Jung,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 18. ledna 2005,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

- 1 Článek 123 Smlouvy o ES (nyní článek 146 ES) zřizuje Evropský sociální fond (ESF) pro zlepšení možností zaměstnávání pracovníků na vnitřním trhu, a tím pro zvyšování životní úrovně, zejména prostřednictvím odborného vzdělávání. Článek 124 první pododstavec Smlouvy o ES (nyní čl. 147 první pododstavec ES) pověřuje Komisi jeho správou.

- 2 Na základě čl. 5 odst. 1 a 2 rozhodnutí Rady 83/516/EHS ze dne 17. října 1983 o úkolech Evropského sociálního fondu (Úř. věst. L 289, s. 38; Zvl. vyd. 05/01, s. 273) se poskytuje příspěvek z fondu do výše 50 % výdajů, na které jej lze poskytnout, nesmí však přesáhnout výši finančního příspěvku orgánů veřejné moci zúčastněného členského státu.
- 3 Rada přijala k provedení tohoto rozhodnutí nařízení Rady (EHS) č. 2950/83 ze dne 17. října 1983, kterým se provádí rozhodnutí 83/516 (Úř. věst. L 289, s. 1).
- 4 Rada poté přijala nařízení Rady (EHS) č. 2052/88 ze dne 24. června 1988 o úkolech strukturálních fondů a jejich účinnosti a o koordinaci mezi jejich činnostmi navzájem a mezi těmito činnostmi a činnostmi Evropské investiční banky a jinými stávajícími finančními nástroji (Úř. věst. L 185, s. 9). Rada přijala k provedení tohoto nařízení nařízení Rady (EHS) č. 4255/88 ze dne 19. prosince 1988, kterým se stanoví prováděcí ustanovení k nařízení (EHS) č. 2052/88, pokud jde o ESF (Úř. věst. L 374, s. 21). Rovněž přijala nařízení Rady (EHS) č. 4253/88 ze dne 19. prosince 1988, kterým se stanoví prováděcí ustanovení k nařízení č. 2052/88, pokud jde o koordinaci jednak mezi činnostmi různých strukturálních fondů a jednak mezi těmito činnostmi a činnostmi Evropské investiční banky a jinými stávajícími finančními nástroji (Úř. věst. L 374, s. 1).
- 5 Článek 10 odst. 2 nařízení č. 4255/88 zrušil nařízení č. 2950/83 „s výhradou článku 15 nařízení č. 2052/88 a článku 33 nařízení (EHS) č. 4253/88“. Na základě těchto dvou ustanovení měly být žádosti o pomoc z fondů podané v režimu předchozí právní úpravy posouzeny a schváleny na základě této právní úpravy.

- 6 Nařízení č. 4255/88 bylo samotné zrušeno článkem 11 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1784/1999 ze dne 12. července 1999 o Evropském sociálním fondu (Úř. věst. L 213, s. 5; Zvl. vyd. 14/01, s. 106), jehož článek 9 odkazuje na přechodná ustanovení stanovená v článku 52 nařízení Rady (ES) č. 1260/1999 ze dne 21. června 1999 o obecných ustanoveních o strukturálních fondech (Úř. věst. L 161, s. 1; Zvl. vyd. 14/01, s. 31). Toto posledně uvedené ustanovení především stanoví, že „tímto nařízením není dotčeno pokračování nebo změna, včetně úplného nebo částečného zrušení, pomoci schválené Radou nebo Komisí na základě [...] ani žádného jiného právního předpisu, který se na tuto pomoc vztahuje v den 31. prosince 1999“.
- 7 Ze společného účinku všech těchto ustanovení vyplývá, že nařízení č. 2950/83 se i nadále použije na dotčenou pomoc a že zejména napadené rozhodnutí s ním musí být v souladu.
- 8 Článek 1 nařízení č. 2950/83 vyjmenovává výdaje, které mohou být předmětem pomoci z ESF.
- 9 Schválení žádosti o financování ESF má za následek na základě čl. 5 odst. 1 nařízení č. 2950/83 vyplacení zálohy rovnající se 50 % pomoci ke dni stanovenému pro začátek odborně vzdělávací akce. Na základě čl. 5 odst. 4 nařízení č. 2950/83 obsahují žádosti o platbu zůstatku podrobnou zprávu o obsahu, výsledcích a finančních aspektech dotyčné akce. Členský stát osvědčuje věcnou a účetní správnost údajů obsažených v žádostech o platbu.
- 10 Podle čl. 6 odst. 1 nařízení č. 2950/83, pokud není pomoc z ESF využita za podmínek stanovených rozhodnutím o schválení, Komise může pozastavit, snížit nebo zrušit tuto pomoc poté, co dala dotyčnému členskému státu příležitost předložit jeho vyjádření. Odstavec 2 tohoto článku stanoví, že vyplacené částky, které nebyly využity za podmínek stanovených rozhodnutím o schválení, musí být vráceny.

- 11 V souladu s čl. 7 odst. 1 nařízení č. 2950/83 mohou jak Komise, tak dotyčné členské státy kontrolovat využívání pomoci.
- 12 Konečně článek 7 rozhodnutí Komise 83/673/EHS ze dne 22. prosince 1983 o správě Evropského sociálního fondu (Úř. věst. L 377, s. 1; Zvl. vyd. 05/01, s. 277) nařizuje členskému státu, který provádí šetření ohledně využívání pomoci pro podezření z nesrovnalostí, aby neprodleně uvědomil Komisi.

Skutečnosti předcházející sporu

- 13 Žalobkyně podala dvě žádosti o finanční pomoc ve výši 11 736 792 portugalských escudos (PTE) (spis č. 870302 P3) a 82 700 897 PTE (spis č. 870301 P1) pro programy odborného vzdělávání určené dospělým a mládeži.
- 14 Žaloba se týká konečného rozhodnutí přijatého ve věci prvního z těchto spisů.
- 15 Rozhodnutím ze dne 30. dubna 1987 schválila žalovaná první žádost až do výše 5 809 712 PTE.
- 16 Dne 24. července 1987 žalobkyně obdržela z ESF na základě čl. 5 odst. 1 nařízení č. 2950/83 zálohu 2 904 856 PTE.

- 17 Začátkem července 1988, tedy po skončení odborných vzdělávání, jež se konala od 1. ledna do 31. prosince 1987, podala žalobkyně u Departamento para os Assuntos do Fundo Social Europeu (odbor pro věci ESE, dále jen „DAFSE“) žádost o platbu zůstatku pomoci.
- 18 DAFSE poté, co osvědčil na základě čl. 5 odst. 4 nařízení č. 2950/83 věcnou a účetní správnost údajů obsažených v této žádosti, předložila dne 17. října 1988 žádost o platbu Komisi.
- 19 Dne 22. srpna 1988 však DAFSE požádal Inspeção Geral de Finanças (Generální inspekce financí, dále jen „IGF“), aby na základě čl. 7 odst. 1 nařízení č. 2950/83 provedla kontrolu žádosti o platbu zůstatku.
- 20 Dne 5. května 1989 IGF učinila závěr, že existují nesrovnalosti. Nesrovnalosti se týkaly jednak subdodávky přidělené žalobkyní „EB – Contabilidade e Estudos Económicos L^{da}“ (dále jen „EB L^{da}“) a jednak částek souvisejících s odepisováním nehmotného majetku, jakož i s leasingovými splátkami.
- 21 DAFSE informoval žalovanou, že na základě článku 7 rozhodnutí 83/673 pozastavil vyplácení zůstatku.
- 22 Dne 16. května 1989 IGF doručila pro informaci svou zprávu oddělení kriminální a vyšetřovací policie.

- 23 Dne 30. července 1990 DAFSE informoval Komisi, že po kontrolách provedených IGF má za to, že na určité výdaje nelze příspěvek poskytnout. Kritika se týkala jednak nákladů připadajících na subdodávku přidělenou EB L^{da}, a jednak leasingových nákladů.
- 24 Dopisy z téhož dne přikázal DAFSE žalobkyni vrátit mu ve lhůtě deseti dnů zálohy vyplacené ESF a Portugalskou republikou na základě vnitrostátního příspěvku.
- 25 Dopisem ze dne 30. května 1994 se žalobkyně dotázala žalované na důvod, proč ještě nepřijala konečné rozhodnutí ve věci jejích spisů.
- 26 Dopisem ze dne 16. června 1994 žalovaná odpověděla, že portugalské orgány ji upozornily, že dotčené spisy jsou předmětem šetření na základě článku 7 rozhodnutí 83/673 pro podezření z nesrovnalostí.
- 27 Žalobkyně navrhla zrušení rozhodnutí údajně přijatého žalovanou obsahujícího jednak zamítnutí žádosti o platbu zůstatku finanční pomoci poskytnuté z ESF a jednak snížení této finanční pomoci a vrácení záloh vyplacených ESF a Portugalskou republikou.
- 28 Tato žaloba byla prohlášena za nepřijatelnou rozsudkem Soudu ze dne 11. července 1996, Branco v. Komise (T-271/94, Recueil, s. II-749), z důvodu, že Komise nerozhodla o žádosti o platbu zůstatku.

- 29 Dne 25. října 1996 byla žalovaná informována o zahájení trestního stíhání u Tribunal de Instrução Criminal da Comarca de Porto (vyšetřovací trestní soud okresu Porto) pro podvod při získávání dotací a jejich zneužití v souvislosti s odborně vzdělávacími akcemi financovanými ESF.
- 30 Dopisem ze dne 27. února 1997, došlým Komisi dne 3. března 1997, vyzvala žalobkyně žalovanou k přijetí rozhodnutí o žádosti o platbu zůstatku.
- 31 Dne 17. dubna 1997 zaslala žalovaná DAFSE návrh na rozhodnutí o zastavení pomoci.
- 32 Žalobkyně obdržela jeho kopii dne 5. května 1997 a oznámila své připomínky ve dvou poštovních zásilkách ze dne 19. a 21. května 1997.
- 33 Žalobkyně podala žalobu pro nečinnost. Tato věc byla zapsána v kanceláři Soudu pod číslem T-194/97.
- 34 Dne 17. února 1998 přijala Komise rozhodnutí o pozastavení dotčené finanční pomoci.
- 35 Dne 26. května 1998 podala žalobkyně žalobu na neplatnost proti tomuto rozhodnutí o pozastavení. Tato věc byla zapsána v kanceláři Soudu pod číslem T-83/98.

- 36 Soud rozsudkem ze dne 27. ledna 2000, Branco v. Komise (T-194/97 a T-83/98, Recueil, s. II-69) obě žaloby spojil. Rozhodl, že žaloba pro nečinnost je nepřijatelná, a zamítl ve věci samé žalobu na neplatnost.
- 37 Dne 4. května 2000 Tribunal da relação (odvolací soud) v Lisabonu prohlásil trestní stíhání zahájené proti žalobkyni za skončené v důsledku promlčení.
- 38 Žalovaná o tom byla informována poštovní zásilkou ze dne 11. července 2001. Po tomto rozhodnutí DAFSE rovněž uvědomil žalovanou, že již není na místě mít podezření na existenci nesrovnalostí při získávání dotčené pomoci. Vyzval rovněž Komisi k přijetí konečného rozhodnutí povolujícího vyplacení zůstatku.
- 39 Dne 8. ledna 2002 předala Komise DAFSE návrh rozhodnutí o snížení finanční pomoci v dotčené věci. Navrhla stanovit konečnou částku pomoci ESF ve výši 1 368 910 PTE.
- 40 Dne 24. dubna 2002 sdělil DAFSE žalované, že nemá žádné námítky proti návrhu rozhodnutí, přičemž dodal, že žalobkyně obdržela oznámení návrhu rozhodnutí a nepředložila k jeho obsahu připomínky.
- 41 Žalobkyně však předložila připomínky, jež došly DAFSE dne 7. května 2002.

- 42 Dne 23. října 2002 přijala Komise rozhodnutí K(2002) 3455 o snížení částky finanční pomoci poskytnuté žalobkyni. Komise v něm vyjádřila následující: „[A]nalýza žádosti o zaplacení zůstatku odhalila, že z celkové pomoci ve výši 5 809 712 PTE původně poskytnuté ve věci 870302 P3 společnost [EB L^{da}] nevyužila částku 2 012 647 PTE. Na základě zprávy o auditu citované v dopise [...] ze dne 30. července 1990 musí být pomoc snížena o 2 428 128 PTE. Je tedy snížena o tuto částku a stanovena na 1 368 910 PTE“. Jedná se o sporné rozhodnutí.
- 43 Toto rozhodnutí bylo zasláno portugalským orgánům již následujícího dne, 24. října 2002, s povinností informovat o něm žalobkyni.
- 44 Portugalská vláda v důsledku toho požadovala po žalobkyni vrácení částky 7 661, 27 eur (1 535 946 PTE) z ESF.
- 45 Dne 31. července 2003 žalobkyně potvrdila přijetí sporného rozhodnutí a uvedené žádosti o vrácení.

Řízení a návrhy účastníků řízení

- 46 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 9. října 2003 podala žalobkyně tuto žalobu.

47 Soud (pátý senát) rozhodl na základě zprávy soudce zpravodaje zahájit ústní část řízení a v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 64 jednacího řádu Soudu vyzval účastníky řízení k předložení určitých dokumentů a položil jim písemně otázky. Účastníci poskytli své odpovědi a předložili dokumenty ve stanovené lhůtě.

48 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na ústní otázky položené Soudem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 18. ledna 2005.

49 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

— zrušil rozhodnutí Komise K(2002) 3455 ze dne 23. října 2002 o snížení finanční pomoci ESE, jež je předmětem věci 870302 P3;

— uložil žalované náhradu nákladů řízení.

50 Žalovaná navrhuje, aby Soud:

— zamítl žalobu;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

K přípustnosti

- 51 Jeví se, že dotčené rozhodnutí bylo Komisí sděleno DAFSE formou dopisu, který mu oznamoval, že na základě čl. 6 odst. 1 nařízení č. 2950/83 byla pomoc ESF snížena na částku nižší, než je částka původně schválená.
- 52 V tomto rozsahu se sporné rozhodnutí, přestože je určeno Portugalské republice, osobně a bezprostředně dotýká žalobkyně ve smyslu čl. 230 čtvrtého pododstavce ES tím, že ji zbavuje části pomoci, jež jí byla původně poskytnuta, aniž by měl v tomto ohledu členský stát vlastní posuzovací pravomoc (rozsudky Soudního dvora ze dne 7. května 1991, *Interhotel v. Komise*, C-291/89, Recueil, s. I-2257, body 12 a 13, a ze dne 4. června 1992, *Infortec v. Komise*, C-157/90, Recueil, s. I-3525, body 16 a 17).
- 53 Krom toho se žalovaná, avšak aniž by vznesla námitku nepřípustnosti ve smyslu čl. 114 odst. 1 jednacího řádu, podivuje tomu, že uplynulo devět měsíců mezi přijetím sporného rozhodnutí a jeho sdělením žalobkyni. Podivuje se rovněž tomu, že žalobkyně nepožadovala objasnění stavu vývoje řízení, přestože byla informována o návrhu rozhodnutí od 10. března 2002. Žalovaná se v tomto ohledu dovolává usnesení Soudu ze dne 30. září 1997, *INEF v. Komise* (T-151/95, Recueil, s. II-1541, bod 47).
- 54 Soud zaprvé připomíná, že přísluší účastníku řízení, který se dovolává opožděnosti žaloby, aby poskytl důkaz o dni, kdy se stala událost, kterou počíná běh lhůty (usnesení Soudu ze dne 13. dubna 2000, *GAL Penisola Sorrentina v. Komise*,

T-263/97, Recueil, s. II-2041, bod 47). V důsledku toho pouhý podiv ze strany žalované nemůže vést Soud k určení nepřipustnosti žaloby. Nadto zpoždění portugalských orgánů při oznámení napadeného rozhodnutí žalobkyni nelze vytýkat žalobkyni.

55 Zadruhé Soud ve svém usnesení INEF v. Komise, bod 53 výše (bod 45) skutečně rozhodl, že žalobce, který se dozví o existenci aktu, který se ho dotýká, má pod sankcí nepřipustnosti povinnost vyžádat si v přiměřené lhůtě jeho úplný text pro účely získání přesné znalosti jeho obsahu a jeho odůvodnění. Soud však v tomto usnesení shledal, že žalobkyně obdržela sdělení dopisu, v němž bylo konečné stanovisko Komise uvedeno jednoznačně. V projednávaném případě přitom žalobkyně takový dopis neobdržela. Byl jí sdělen pouze návrh rozhodnutí, k němuž uplatnila své připomínky. Za těchto podmínek neměla žalobkyně povinnost dotazovat se na případné přijetí sporného rozhodnutí.

56 Námitky žalované ohledně připustnosti žaloby tedy nelze přijmout.

K věci samé

57 Žalobkyně se dovolává čtyř žalobních důvodů. První vychází z porušení čl. 6 odst. 1 nařízení č. 2950/83 a rozhodnutí 83/516. Druhý žalobní důvod je odvozen z porušení nabytých práv. Třetí žalobní důvod je založen na zásadách ochrany legitimního očekávání a právní jistoty. Čtvrtý žalobní důvod vychází z nedodržení zásady proporcionality.

- 58 První dva žalobní důvody spojuje věcná kritika důvodů, na nichž je založeno napadené rozhodnutí. V důsledku toho je třeba přezkoumat je společně.

A – K prvnímu a druhému žalobnímu důvodu, vycházejícím jednak z porušení nařízení č. 2950/83 a rozhodnutí 83/516 a jednak z porušení nabytých práv

1. Argumenty účastníků řízení

- 59 Žalobkyně tvrdí, že napadený akt porušuje čl. 6 odst. 1 nařízení č. 2950/83 a rozhodnutí 83/516. Tvrdí rovněž, že rozhodnutí o schválení její žádosti o pomoc dalo vzniknout subjektivním právům na její straně, a že má proto právo požadovat její platbu.

- 60 Žalobkyně zaprvé uplatňuje, že poté, co dosáhla úspor ve vztahu k částce původně schválené Komisí, nemůže připustit dodatečné snížení pomoci na 2 965 124 PTE.

- 61 Žalobkyně zadruhé poznamenává, že napadené rozhodnutí kritizuje její použití subdodávky ve prospěch EB L^{da}. Vysvětluje, že použila specializovaných služeb EB L^{da} v rámci subdodavatelské smlouvy týkající se dodání vyučujícího personálu, uskutečnění pomocných technických a pedagogických prací a prací odborné orientace, jakož i prací při řízení a rozpočtové kontrole. Subdodavatelství bylo přitom povoleno jak nařízením č. 2950/83, tak původním rozhodnutím o schválení. Navíc použití EB L^{da} bylo zmíněno v žádosti o pomoc. Mimoto je nepřesné, že EB L^{da} fakturovala žalobkyni služby „za mimořádně vysoké ceny“, jak to tvrdí IGF ve své

zprávě ze dne 5. května 1989. Náklady na vyučující personál fakturované EB L^{da} jsou v souladu s náklady schválenými portugalským ministerstvem práce s přihlédnutím k úrovni studií stážistů. Její další služby, a to plánovací služby, služby při přípravě kurzů, řízení rozpočtu, služby odborné orientace, jakož i služby technické a pedagogické pomoci odpovídají ceně na trhu. Všechny tyto výdaje byly vynaloženy v souladu s portugalskými právními předpisy a právní úpravou Společenství; byly stanoveny v žádosti o pomoc a nepřekračovaly částky původně schválené. Tyto výdaje byly rovněž odůvodněny fakturami a dalšími platebními doklady. Konečně IGF nezohlednila poplatky za spotřebu vody a elektřiny, náklady na určitá zařízení nebo také poplatky za správu nebo náklady vyplývající z použití externích spolupracovníků. Všechny tyto náklady byly přitom nesený EB L^{da}.

- 62 Žalobkyně zatřetí zpochybňuje opravy provedené v odepisování investičního majetku a nákladech různých leasingů. Uplatňuje, že v jejím žadatelském spise schváleném Komisí byly investice do zařízení považovány za investice, jejichž jediným účelem je dotčená odborně vzdělávací akce. Žalobkyně nicméně rozložila odpisy na deset měsíců, což odpovídá období přípravy kurzů a vlastního odborného vzdělávání. Žalobkyně krom toho tvrdí, že vydělila hodnotu majetku nabytého prostřednictvím leasingu počtem roků uvedených v leasingové smlouvě. Tyto operace byly uskutečněny v souladu jak s žádostí o pomoc z ESE, tak s portugalskými ustanoveními v té době platnými. Žalobkyně krom toho tvrdí, že portugalská daňová správa schválila úhrn leasingového nájemného týkajícího se leasingové smlouvy, takže úhrn nájemného ostatních leasingů musí být rovněž schválen v celém rozsahu.

- 63 V návaznosti na výše uvedené žalobkyně začtvrté poukazuje na další nekonsistence. Poznává, že odměny vyučujících za akce prováděné v roce 1987 byly schváleny „zcela svévolně a v nepoměru vzhledem k jiným akcím [jí] uskutečňovaným v roce 1988“. Krom toho DAFSE schválil jako výdaje, na které lze poskytnout pomoc, věrnostní příplatky stážistů a některé odpisy pro rok 1987, ale nikoliv pro rok 1988.

64 Žalobkyně zapaté uplatňuje, že ve své žádosti o zaplacení zůstatku finanční pomoci opomenula zmínit rozličné výdaje. Ve své žalobě požaduje, aby toto bylo zohledněno.

65 Žalovaná tyto argumenty zpochybňuje a tvrdí, že tento žalobní důvod je neopodstatněný.

2. Závěry Soudu

a) K porušení čl. 6 odst. 1 nařízení č. 2950/83 a rozhodnutí 83/516

66 Žalobkyně tvrdí, že prokázala porušení čl. 6 odst. 1 nařízení č. 2950/83 a rozhodnutí 83/516, přičemž se opírá o četné argumenty, které je třeba postupně přezkoumat.

Argument vyvozený z dosažených úspor

67 Žalobkyně se nejprve dovolává úspor, kterých dosáhla ve vztahu k původní žádosti o pomoc.

- 68 Avšak okolnost, že neuskutečnila veškeré stanovené výdaje, nemůže vést Komisi ke schválení dotčených výdajů. Zaplacení zůstatku finanční pomoci totiž závisí na výdajích skutečně vynaložených pro účel odborně vzdělávací akce (rozsudek Soudního dvora ze dne 25. ledna 2001, Frota Azul-Transportes e Turismo, C-413/98, Recueil, s. I-673, bod 27), v rozsahu připuštěném původním rozhodnutím o schválení.

Argument vyvozený z opomenutí určitých výdajů

- 69 Žalobkyně rovněž uvádí, že opomenula zmínit v žádosti o zaplacení zůstatku určité skutečně vynaložené výdaje.
- 70 Žalobkyně však na jednání upřesnila, že na dotčených skutečnostech vyjmenovaných v jejím návrhu není založena její žádost. V každém případě v rámci žaloby na neplatnost podané na základě článku 230 ES musí být legalita dotyčného aktu Společenství posouzena v závislosti na skutkových okolnostech oznámených orgánu ke dni, kdy byl akt přijat. Nelze proto vytýkat Komisi, že nezohlednila částky, jejichž platbu žalobkyně před přijetím napadeného aktu nežádala.

Argument vyvozený z chybného odůvodnění sporného rozhodnutí

- 71 Žalobkyně má za to, že zpochybňované výdaje týkající se použití subdodávky, odpisů a leasingů byly odůvodněné.

- 72 Z čl. 6 odst. 1 nařízení č. 2950/83 vyplývá, že Komise může snížit finanční pomoc z ESE, pokud pomoc nebyla využita za podmínek stanovených rozhodnutím o schválení.
- 73 Soud přitom již ve svém rozsudku ze dne 27. ledna 2000, Branco v. Komise, bod 36 výše (bod 74) určil, že z prohlášení o přijetí rozhodnutí o schválení vyplývá, že žalobkyně se výslovně zavázala dodržovat použitelná vnitrostátní ustanovení a ustanovení práva Společenství. Soud v tomto ohledu rovněž v bodě 75 výše uvedeného rozsudku poukázal na to, že portugalské právo a právo Společenství podřizují použití veřejných prostředků požadavku řádné finanční správy.
- 74 Přísluší tedy Soudu prověřit, zda Komise tento pojem použila přijatelným způsobem.
- 75 Mimoto vzhledem k tomu, že použití čl. 6 odst. 1 nařízení č. 2950/83 může přimět Komisi k tomu, aby přistoupila k hodnocení komplexních skutkových a účetních situací, disponuje Komise v této oblasti širokou posuzovací pravomocí. V důsledku toho musí být kontrola tohoto posouzení Soudem omezena na prověření neexistence zjevně nesprávného posouzení údajů ve věci (rozsudky Soudu ze dne 15. září 1998, Branco v. Komise, T-142/97, Recueil, s. II-3567, bod 67; *Mediourso v. Komise*, T-180/96 a T-181/96, Recueil, s. II-3477, bod 120; ze dne 27. ledna 2000, Branco v. Komise, bod 36 výše, bod 76; ze dne 14. května 2002, *Associação Comercial de Aveiro v. Komise*, T-80/00, Recueil, s. II-2465, bod 51, a *Associação Comercial de Aveiro v. Komise*, T-81/00, Recueil, s. II-2509, bod 50).

— K bodům žalobního důvodu vycházejícím z použití subdodávky

- 76 Je nesporné, že žalobkyně zadala subdodávku EB L^{da} na odborně vzdělávací akce, pro které získala pomoc z ESF.
- 77 Žádné ustanovení právní úpravy týkající se ESF nebo rozhodnutí o schválení nebrání použití subdodávky. Nicméně takový postup nemůže sloužit k umělému zvyšování nákladů odborně vzdělávací akce v rozporu s požadavkem řádné finanční správy (rozsudek Soudu ze dne 15. září 1998, Branco v. Komise, bod 75 výše, body 77 a 78). Použití subdodávky musí být tedy odůvodněno skutečností, že subdodavatel je schopen provést určité jasně identifikované specializované práce týkající se jeho obvyklých činností. Žalobkyně to nezpochybňuje a naopak kvalifikuje ve svých písemnostech EB L^{da} jako „specializovaný podnik“.
- 78 V daném případě IGF shledala ve své zprávě ze dne 5. května 1989, že EB L^{da} je „největším poskytovatelem služeb“ žalobkyně, protože její faktura je ve výši 39 239 750 PTE za obě dvě odborná vzdělávání ve prospěch dospělých a mládeže.
- 79 IGF rovněž poznamenala, že při neexistenci vhodné struktury EB L^{da} zase poskytla subdodávky na služby týkající se přípravy kurzů, jakož i na samotné odborné vzdělávání. IGF v tomto ohledu především poukázala na to, že příprava kurzů byla zadána jako subdodávka za částku 1 000 000 PTE Cooperativa de Serviço na Área Administrativa de Empresas, CRL (dále jen „družstvo“) a že mezi částkami vynaloženými za odborné vzdělávání ve výši 16 000 000 PTE bylo 7 500 000 PTE fakturováno jménem tohoto družstva.

- 80 IGF přitom poznamenala, že vedení družstva je tvořeno třemi nejvýznamnějšími spolupracovníky žalobkyně, která má zcela stejné společníky jako společnost EB L^{da}.
- 81 Při neexistenci vysvětlení, pokud jde o užitečnost účasti EB L^{da} a s přihlédnutím ke spleti výdajů vzniklých v důsledku účasti všech tří společností navrhla IGF nezohledňovat náklady vniklé účastí EB L^{da} a přihlédnout pouze k částkám skutečně vynaloženým za odborná vzdělávání.
- 82 Z tohoto pohledu IGF přezkoumala jednotlivé vynaložené výdaje. Snížila náklady na odměny školitelů v rozsahu, v němž použitá hodinová sazba převyšovala limity stanovené portugalskou vyhláškou. Žalobkyně naopak tvrdí, že náklady na vyučující personál byly vypočítány v souladu s touto vyhláškou, ale toto tvrzení ničím nepodložila.
- 83 Pokud jde o částku fakturovanou družstvem EB L^{da} za přípravu kurzů, IGF uvedla, že jediný důkazní materiál ohledně těchto služeb neumožňuje prokázat souvislost s odborně vzdělávacími akcemi pokrytými finanční pomocí poskytnutou žalobkyni.
- 84 Krom toho a v rozporu s tím, co tvrdí žalobkyně, žalovaná neopomenula zohlednit další výdaje, jako jsou poplatky za elektřinu, vodu, telefon, topení a výdaje na kancelářské potřeby. Ze zprávy IGF, na kterou odkazuje Komise, totiž vyplývá, že k dotyčným výdajům bylo přihlédnuto v rozsahu, v němž byly v přímém vztahu s dotčenou akcí. Ostatní výdaje byly váženy ve vztahu k relativní významnosti dotované činnosti.

- 85 S přihlédnutím k výše uvedeným skutečnostem se IGF nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když rozhodla, že účast EB L^{da} a družstva je hospodářsky nevysvětlitelná. Zejména EB L^{da} totiž mohla být pokládána za umělý podnik, který v každém případě nemohl být považován za skutečně „specializovaný“ na práce, které mu byly žalobkyní svěřeny. EB L^{da} sloužila totiž pouze jako prostředník mající z této příležitosti prospěch nebo provizi. Dále IGF následovaná Komisí přijaly určitý krok, který je v souladu s cílem sledovaným řádnou finanční správou a neovlivňuje příjemce pomoci více, než je za tímto účelem nutné. Komise rovněž odmítla pouze výdaje, jež nesouvisely se schválenými akcemi a které převyšovaly skutečně vynaložené náklady. Zamítla krom toho pouze výdaje vzniklé umělým uspořádáním počtu požadovaných účastníků, přičemž při neexistenci vysvětlení žalobkyně se jeví, že jednotlivé zavedené stupně postrádaly skutečnou přidanou hodnotu. Komise naopak nezamýšlela vyloučit mimo zvláštních okolností v projednávané věci možnost příjemce finanční pomoci použít subdodávky.

— K bodům žalobního důvodu týkajícím se odpisů a leasingů

- 86 Žalobkyně spojuje ve své žalobě otázku odpisů s otázkou leasingu. Napadá způsob, jakým IGF následovaná Komisí pojaly „odpisy“ leasingových nákladů.
- 87 IGF uvedla, pokud jde o „nájemné za zařízení“, která byla použita, že i přes skutečnost, že se jednalo o zařízení, jimiž žalobkyně disponovala na základě leasingu, částky uvedené žalobkyní v nákladech neodpovídaly nájemnému skutečně zaplacenému leasingové společnosti, ale odpisu majetku na základě sazby 33,33 % ročně. IGF měla za to, že tato sazba byla nadměrná, a držela se 20 % sazby. Žalobkyně nicméně tvrdí, že dodržela účetní pravidla platná v té době v Portugalsku, ale neposkytla v tomto ohledu zpřesnění a své stanovisko ničím nepodložila.

- 88 IGF krom toho opravila účty žalobkyně s ohledem na dvojí účtování určitých částek v nákladových položkách účetních knih. Opravila je rovněž z důvodu předchozích účetních knih ke dni zahájení akcí, a to měsíci červnu 1987, a nikoliv měsíci dubnu, takže náklady, které měly být vzaty v úvahu, se mohly týkat pouze období sedmi měsíců, a nikoliv devíti měsíců. Žalobkyně v tomto ohledu tvrdí, že dotyčná zařízení byla použita během přípravy odborného vzdělávání. Žalobkyně však nerozvinula svůj výrok, který ničím dalším nepodložila.

— Argument vyvozený z nekonsistence na straně Komise

- 89 Konečně žalobkyně tvrdí, že prokázala nekonsistenci na straně žalované. Tvrdí, že odměny vyučujících pro akce zahájené v roce 1987 byly schváleny „zcela svévolně a v nepoměru vzhledem k jiným akcím uskutečňovaným žalobkyní v roce 1988“. Tento argument je nepřijatelný z důvodu jeho nepřesnosti. Nebyl ostatně ničím podložen. Žalobkyně uplatňuje rovněž, že DAFSE schválil jako výdaje, na které lze poskytnout pomoc, pro rok 1987 věrnostní příplatky stážistů a odpisy, na rozdíl od příjmu přijatého ohledně akce podniknuté v roce 1988. Avšak opět tento argument není ničím podložen a žalobkyně neupřesňuje, o jaké odpisy se jedná.

Závěr ohledně porušení nařízení č. 2950/83

- 90 Žalobkyně obecně nepodložila svou kritiku průkaznými a přesnými skutečnostmi způsobitelnými v dané věci zpochybnit posouzení skutečností provedené na podporu napadeného rozhodnutí. V důsledku toho je uvedená kritika jasně nedostačující

k prokázání toho, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení (rozsudek Soudu ze dne 12. prosince 1996, AIUFASS a AKT v. Komise, T-380/94, Recueil, s. II-2169, bod 59), když se ztotožnila se stanoviskem IGF, podle něhož dotčené odborné vzdělávání nerespektovalo požadavky řádné finanční správy, jež jsou součástí původních podmínek schválení.

91 Z toho vyplývá, že Komise neporušila čl. 6 odst. 1 nařízení č. 2950/83.

b) K porušení nabytých práv

92 I když je pravda, že rozhodnutím o schválení vzniká příjemci pomoci z ESF právo požadovat platbu této pomoci, může tomu tak být pouze za předpokladu, že pomoc byla využita v souladu s podmínkami stanovenými tímto rozhodnutím (rozsudky Soudu ze dne 15. září 1998, Branco v. Komise, bod 75 výše, bod 105, a ze dne 27. ledna 2000, Branco v. Komise, bod 36 výše, bod 94).

93 Z výše uvedených bodů 71 a následujících přitom vyplývá, že žalovaná se nedopustila zjevně nesprávného posouzení tím, že měla za to, že dotované odborné vzdělávání nebylo zajištěno v souladu s podmínkami původního rozhodnutí o schválení.

94 Žalobkyně tak neměla žádné právo na platbu zůstatku dotčené pomoci.

95 První dva žalobní důvody tedy nejsou opodstatněné.

B – *K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady legitimního očekávání a ze zásady právní jistoty*

96 Tento žalobní důvod obsahuje dvě části.

1. *K první části (legitimní očekávání vzniklé osvědčením účetních údajů žádosti o platbu)*

a) Argumenty účastníků řízení

97 Žalobkyně tvrdí, že tím, že DAFSE v roce 1988 osvědčil věcnou a účetní správnost údajů obsažených v žádosti o platbu zůstatku, vzniklo na její straně právo na obdržení platby pomoci.

98 Podle žalobkyně napadený akt zpochybňuje toto rozhodnutí, třebaže skutkové okolnosti zůstaly nezměněné. Portugalské soudy především zastavily soudní stíhání směřující proti žalobkyni, čímž ukončily podezření z nesrovnalostí k tíži žalobkyně.

99 Žalobkyně navíc připomíná, že pravomoc vydávat osvědčení v Portugalsku přísluší výlučně DAFSE.

- 100 Podle žalobkyně osvědčení provedené v roce 1988 založilo na její straně legitimní očekávání platby, které může Komise zpochybnit, pouze pokud podmínky stanovené v původním rozhodnutí o schválení nebyly dodrženy, a nikoliv proto, že by jiná posouzení byla později v rozporu s osvědčenými náklady a výdaji.
- 101 Žalovaná tyto argumenty vyvrací a tvrdí, že žalobní důvod není opodstatněn.

b) Závěry Soudu

- 102 Právo dožadovat se ochrany legitimního očekávání předpokládá současné splnění tří podmínek. Zaprvé musely být zúčastněné osobě poskytnuty veřejnou správou Společenství přesné, bezpodmínečné a shodné záruky, vyplývající z oprávněných a spolehlivých zdrojů. Zadruhé tyto záruky musejí být takové povahy, že z nich vznikne legitimní očekávání u toho, komu jsou určeny. Zatřetí musejí být poskytnuté záruky v souladu s použitelnými normami (rozsudky Soudu ze dne 6. července 1999, *Forvass v. Komise*, T-203/97, RecFP s. I-A-129 a II-705, bod 70, a ze dne 7. listopadu 2002, *G v. Komise*, T-199/01, RecFP s. I-A-207 a II-1085, bod 38).
- 103 V projednávaném případě okolnost, že vnitrostátní orgán nejprve osvědčil věcnou a účetní správnost žádosti o platbu zůstatku, nemůže způsobit vznik legitimního očekávání na straně příjemce pomoci, pokud jde o platbu tohoto zůstatku.
- 104 Zaprvé z čl. 2 odst. 2 rozhodnutí 83/516 vyplývá, že zúčastněné členské státy ručí za řádné dokončení akcí financovaných ESF. Krom toho na základě čl. 7 odst. 1

nařízení č. 2950/83 může Komise přistoupit k prověření žádosti o platbu zůstatku, „aniž by tím byly dotčeny kontroly uskutečněné členskými státy“. Tyto povinnosti a pravomoci členských států nejsou předmětem žádného časového omezení. Z toho vyplývá, že věcné a účetní osvědčení údajů uvedených v žádosti o platbu zůstatku akce odborného vzdělávání ve smyslu čl. 5 odst. 4 druhé věty nařízení č. 2950/83 nezakazuje členskému státu provést nový přezkum po podání žádosti o platbu zůstatku (usnesení Soudního dvora ze dne 12. listopadu 1999, Branco v. Komise, C-453/98 P, Recueil, s. I-8037, bod 77, a rozsudek Frota Azul-Transportes e Turismo, bod 68 výše, bod 62). Krom toho nic nebrání tomu, aby DAFSE pro uskutečnění tohoto nového přezkumu použil organizaci specializovanou na účetní a finanční audit, jako je IGF (výše uvedené usnesení Branco v. Komise, bod 78 a rozsudek ze dne 27. ledna 2000, Branco v. Komise, bod 36 výše, bod 68).

- 105 Zadruhé čl. 6 odst. 1 nařízení č. 2950/83 vyhrazuje Komisi pravomoc přijmout konečné rozhodnutí o žádosti o platbu zůstatku. Komise tedy nebyla vázána osvědčením uděleným DAFSE. Toto osvědčení se tedy nemůže jevit jako záruka pokud jde o platbu zůstatku pocházející od instituce, která má za tímto účelem nezbytné oprávnění.
- 106 Zatřetí konečné rozhodnutí zůstává na základě výše uvedeného ustanovení vázáno na podmínku, že ze strany příjemce pomoci budou dodržovány podmínky stanovené pro poskytování finanční pomoci (usnesení Branco v. Komise, bod 104 výše, body 87 až 89). Přezkum dvou prvních žalobních důvodů přitom odhalil, že Komise se nedopustila zjevně nesprávného posouzení, jestliže měla za to, že žalobkyně nedodržela požadavky řádné finanční správy obsažené v podmínkách, jimž podléhala dotčená pomoc.
- 107 Začtvrté průběh řízení nemohl u žalobkyně vyvolat jakékoliv legitimní očekávání. DAFSE jí totiž dopisem ze dne 30. července 1990 přikázal vrátit zálohy vyplacené ESF a Portugalskou republikou. Byla poté informována o existenci podezření z nesrovnalostí ve smyslu článku 7 rozhodnutí 83/673, poté o zahájení trestního stíhání u Tribunal de Instrução Criminal da Comarca de Porto pro podvod

při získávání dotací a jejich zneužití v souvislosti s odborně vzdělávacími akcemi financovanými ESF. Obdržela dále sdělení rozhodnutí o pozastavení dotčené finanční pomoci, proti němuž podala žalobu na neplatnost, jež byla zamítnuta. Konečně po zastavení stíhání v důsledku promlčení žalobkyně obdržela k připomínkám návrh rozhodnutí o snížení finanční pomoci.

108 Okolnost, že bylo upuštěno od trestního stíhání zahájeného proti žalobkyni, nemůže založit její údajné legitimní očekávání platby pomoci. Z článku 6 nařízení č. 2950/83 totiž vyplývá, že právo Společenství nequalifikuje jako trestný čin neoprávněné využití pomoci z ESF (rozsudek Soudního dvora ze dne 8. července 1999, Nunes a de Matos, C-186/98, Recueil, s. I-4883, body 7 a 8). Proto, i když zásada řádné správy ukládající orgánu Společenství povinnost rozhodnout při plné znalosti věci odůvodňuje, aby Komise odložila rozhodnutí, především když vnitrostátní soud dospívá k rozhodnutí o existenci podvodných skutečností, nepředstavuje však překážku tomu, aby Komise uskutečnila přezkum případného snížení své pomoci na základě administrativního šetření IGF poté, co bylo od stíhání upuštěno v důsledku promlčení.

109 Vyplývá z toho, že první část třetího žalobního důvodu není opodstatněna.

2. K druhé části (právní nejistota během nepřiměřené lhůty a popření legitimního očekávání)

a) Argumenty účastníků řízení

110 Žalobkyně tvrdí, že zásady ochrany legitimního očekávání a právní jistoty byly porušeny v rozsahu, v němž Komise, třebaže není vázána určenou lhůtou, nicméně musí přijmout své rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

- 111 Lhůta patnácti let, která předcházela přijetí napadeného aktu, je přitom nepřiměřená. Žalobkyně má zejména za to, že zastavením stíhání proti ní zanikl jakýkoliv důvod pro neschválení její žádosti o platbu.
- 112 Rovněž uplatňuje, že s tím, jak tato lhůta ubíhala, vyvolávala v ní legitimní očekávání, pokud jde o skutečnost, že Komise přijme rozhodnutí v souladu s osvědčením DAFSE, jež v roce 1988 schválilo žádost o platbu zůstatku.
- 113 Žalovaná zpochybňuje tyto argumenty a tvrdí, že žalobní důvod není opodstatněn.

b) Závěry Soudu

K přiměřenosti nebo nepřiměřenosti dotčené lhůty a k právní jistotě

- 114 Podle ustálené judikatury se přiměřenost trvání správního řízení posuzuje v závislosti na okolnostech každé věci a zejména na kontextu, v němž se nachází, na jednotlivých procesních fázích, jež následovaly, na složitosti věci, jakož i na významu věci pro jednotlivé dotčené účastníky řízení (rozsudky Soudu ze dne 19. března 1997, *Oliveira v. Komise*, T-73/95, Recueil, s. II-381, bod 4; ze dne 22. října 1997, *SCK a FNK v. Komise*, T-213/95 a T-18/96, Recueil, s. II-1739, bod 57; ze dne 15. září 1998, *Mediocrurso v. Komise*, T-180/96 a T-181/96, Recueil, s. II-3477, bod 61, a ze dne 16. září 1999, *Partex v. Komise*, T-182/96, Recueil, s. II-2673, bod 177).

- 115 Přiměřenost lhůty, která uplynula mezi podáním žádosti žalobkyně v červenci 1988 o platbu zůstatku a přijetím napadeného rozhodnutí dne 23. října 2002, je třeba posoudit z tohoto pohledu.
- 116 DAFSE přitom mezi měsícem červencem 1988 a měsícem květnem 1989 ověřil účty žalobkyně a IGF provedla na základě čl. 7 odst. 1 nařízení č. 2950/83 hloubkovou finanční kontrolu směřující k prokázání, že výdaje realizované EB L^{da} jsou po věcné i účetní stránce skutečné.
- 117 DAFSE a Komise následně, s přihlédnutím k existenci náznaků nesrovnalostí, čekaly na rozhodnutí portugalských soudů o trestních stíháních zahájených proti žalobkyni. Soud ve svém rozsudku ze dne 27. ledna 2000, Branco v. Komise, bod 36 výše (bod 51) připustil, že „jelikož v projednávaném případě jednak Komise měla vážné pochybnosti ohledně zákonnosti využití pomoci po zprávě IGF a jednak řádné řízení proti příjemci pomoci, týkající se určitých akcí uskutečněných v rámci finančních projektů, u portugalského trestního soudu v době výzvy Komise stále probíhalo, Komise nebyla povinna přijmout konečné rozhodnutí ohledně žádosti o platbu zůstatku“.
- 118 Teprve tak od okamžiku, kdy byla Komise informována portugalskými orgány o zastavení stíhání v červenci 2001, získala Komise jistotu, že se věc nebude dále v trestní rovině vyvíjet. Náleželo jí tedy obnovit přezkum ve správní rovině, a to s tím větší péčí a obezřetností, že o jednání žalobkyně nerozhodl žádný rozsudek a že veřejná žaloba byla po odvolání zamítnuta pouze v důsledku promlčení.

- 119 Počínaje tímto datem Komise připravila návrh rozhodnutí o snížení finanční pomoci založený na zjištěních zprávy IGE, s opatrností, kterou si vyžadoval kontext popsáný v předchozím bodě. Komise poté předala tento návrh dne 8. ledna 2002 v souladu s čl. 6 odst. 1 nařízení č. 2950/83 k připomínkám portugalským orgánům. Řízení bylo přerušeno po dobu, kdy členský stát sám sděloval tento návrh žalobkyni, aby umožnil také jí vyjádřit své poznámky. Žalobkyně nepředložila své připomínky ve lhůtě jí stanovené. Dne 24. dubna 2002 oznámil DAFSE žalované, že návrh rozhodnutí nevyvolává žádné námitky z jeho strany. Služby Komise poté získaly souhlas generálního ředitelství pro rozpočet, právní služby a generálního ředitelství pro finanční kontrolu s návrhem rozhodnutí. Sporné rozhodnutí bylo přijato dne 23. října 2002.
- 120 Z tohoto sledu událostí, ze složitosti soudních a správních řízení na vnitrostátní úrovni i úrovni Společenství, jakož i z toho, že se Komise nemohla opřít nakonec o trestní rozhodnutí, vyplývá, že každá z procesních fází předcházejících přijetí napadeného aktu proběhla v přiměřené lhůtě.
- 121 Žalobkyně však tvrdí, že lhůta, která má být zvážena, běží až do oznámení sporného rozhodnutí, jež přísluší vnitrostátním orgánům, do dne 31. července 2003.
- 122 Za okolností v projednávaném případě je však nutno shledat, že sporné rozhodnutí bylo oznámeno Komisí včas tomu, komu je určeno, Portugalské republice, s povinností informovat o něm žalobkyni. Jistě, Portugalská republika se opozdila s oznámením uvedeného rozhodnutí, ale toto zpoždění nelze přičítat Komisi. Přitom pouze průtahy, které lze přičítat Komisi, mohou vést k učinění závěru, že došlo

k nedodržení přiměřené lhůty. V důsledku toho údajná právní nejistota, kterou žalobkyně uvádí do souvislosti s touto lhůtou, nemůže mít za následek zrušení sporného rozhodnutí.

K legitimnímu očekávání vzniklému na základě lhůty, kterou si Komise vyhradila k rozhodnutí

123 Žalobkyně tvrdí, že nepřiměřená lhůta, kterou si Komise vyhradila k rozhodnutí o žádosti o platbu zůstatku pomoci, vyvolala na její straně legitimní očekávání ohledně platby uvedeného zůstatku.

124 Avšak s přihlédnutím k zjištěním učiněným v bodech 120 a 122 výše je tento argument založen na mylném předpokladu a musí být odmítnut. Krom toho legitimní očekávání především předpokládá, že byly zúčastněné osobě poskytnuty veřejnou správou Společenství přesné, bezpodmínečné a shodné záruky, vyplývající z oprávněných a spolehlivých zdrojů. Přitom, jak již bylo uvedeno (viz body 102 až 109 výše), v projednávaném případě tomu tak nebylo.

125 Navíc přezkum první části žalobního důvodu ukázal, že osvědčení původně udělené DAFSE a následující řízení nemohly založit legitimní očekávání této platby.

126 Za těchto okolností musí být třetí žalobní důvod v těchto dvou částech zamítnut.

C – K čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady proporcionality

1. Argumenty účastníků řízení

127 Podle žalobkyně žalovaná porušila zásadu proporcionality tím, že nedodržela svou povinnost zaplatit na základě původního rozhodnutí o schválení výdaje legálně vynaložené v rámci odborně vzdělávací akce.

128 Žalovaná to zpochybňuje.

2. Závěry Soudu

129 V projednávaném případě jsou snížení prováděná Komisí přímo spjatá s nesrovnalostmi jí oznámenými portugalskými orgány a mají za cíl vyloučit pouze platbu nezákonných nebo zbytečných výdajů.

130 Tato snížení jsou tedy v souladu se zásadou proporcionality.

131 Vyplývá z toho, že čtvrtý žalobní důvod musí být zamítnut.

132 V důsledku toho musí být žaloba zamítnuta v celém rozsahu.

K nákladům řízení

- 133 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu bude účastníku řízení, který byl ve sporu neúspěšný, uložena náhrada nákladů řízení, pokud účastník, který byl ve sporu úspěšný, náhradu nákladů ve svém návrhu požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla ve sporu neúspěšná, je namístě uložit jí náhradu nákladů řízení v souladu s návrhy žalované.

Z těchto důvodů

SOUK (pátý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**

- 2) **Žalobkyni se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Vilaras

Dehousse

Šváby

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 30. června 2005

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

H. Jung

M. Vilaras